

Dilhun

– GürhanGürses · 04 Aralık 2014

Namı Dilhun'du.

Mecnun kadar ünlüydü bu şehirde.

Bu aşkta önüne çıkan çölleri bir paçavra gibi atacak denli gözü karaydı.

Ferhat kadar kazma sallamışlığı vardı, sevgiliyle önündeki dağ gibi sorunları alt etmek için.

Bir mum gibi erirdi sevgilinin huzuru nazargâhında, huşu içinde rabbe dururdu namazgahta.

Hep dua ederdi O'na kavuşmak için. Sağlam bir iman gibi dururdu Dilhun'un sol tarafında O. Kutsal bir dava olurdu bu sevda, uğruna canı bile feda edecek bir dava.

Bu yol ömrünü koymuştu; namluya sürer gibi...

Bu yola baş koymuştu; kelle koltukta gibi...

Ah be Dilhun var mı böyle aşklar sahiden?

Kaldı mı ki Dilhun gibi aşk sergerdeleri?

Herkes ayrılığı kaşıklar bugün!

Kendisini arzulu bakışlar altında et gibi hissedenenlerin yaşadığı bir vakitte kalbe değen ve ruha intisap eden kim?

Sen cana değiyorsun Dihuuuuunnn!

Ruha işliyorsun Dilhuuuuuun!

Doğduğu gün sesi çok içli çıkmış ilk. Ve daha ana kucağına verilmeden adı Dilhun olsun denilmiş. Bir bebek ki içi kan ağlayarak doğsun. Kaderinde var ağlamak Dilhuuuunnn! Senin kaderin keder üzerine inşa edilmiş. Temelinde hüznün var bu ömrün, harcında acı var.

Dilhun; bir yaralı adam Elazığ'da ... Bir sevdalı yürek sayfalarda... Bir çilekeş yalnız Gazi Caddesi'nde... Bir derbeder meyhanelerde... Bir pejmürde şehrin ara sokaklarında...

Vuruldu vurulalı bir elalıya başına gelmedik kalmadı. Hicranın her türlü ketçaplı mayonezli sunuldu ona. Akıl almaz sevdi; pür dikkat sevdi, dalgalı sevda, fırtınalı sevdi, yangınlı sevdi, taşkın sevdi, aşkın sevdi. Her filmin sonu kötü biter ya bu aşkın sonu da ona benzedi.

Kaç ay oldu ayrılalı...Yürekten gideli sevgili...Gözden kaçalı...Ömürden çalalı...Sebepler doldursa incir kabuğunu Dilhun yanmazdı o kadar. Gidecekse bir insan bir kalpten, değmeli gittiğine. Ağlayacaksa bir adam, seller gibi ağlamalı, üzülecekse eğer ölesiye üzülmeli... Ama bütün bunlara değmeli!

Gittiği o günden beri kanıyor yüreği Dihun'un. Hiçbir şey tampon olamıyor bu kanamaya. Pamuklar yetmiyor, tendürdiyotlar çare değil. Oksijenli sular acıtmıyor. Fitille basılsa ne? Yaralı yer dikiş tutmuyor. Attığı her adımda yüreğinden dökülen kanlar iz bırakıyordu ardından. Bir sevdalı görmek isterseniz yerlerdeki kanı takip edin. Sizi Dilhun'a götürecektir elbette.

Bütün sokakların en yalnızıdır. Bütün izbelerin müdavimidir. Kör kuyuların Yusuf'udur. Bütün kurbanların İsmail'idir. Bütün ateşlerin İbrahim'idir.Cümle alem aşıkların piri muganıdır. Elazığ'ın yegane aşığıdır.

Yüreğinden akan kanı dolduracak tek şey, sevgilinin sım sıkı sarılmasıdır. O yaraya tampon, o yüreğe fitil,

o yaraya dikiş olmasdır.Yoksa bu kan akacak hep, durmayacak asla! Gözde yaş akacak, kalpte kan...Nerede vicdan?

Namı Dilhun'du.

Dilinde bir elalı yâr adı saklıydı. Avuçlarında daima kurumuş papatya olurdu.Ve millete gösterirdi: 'Bakın bu papatyalar tazelendiği gün işte o gün sevgili bana dönecek' derdi. Gözleri parlardı bunu söylerken, ilk defa bir yabancı gülümseme gelir konardı yüzüne.Ve koşardı hiç durmadan gökyüzüne çıkarcasına, hayal olurdu. Hep dua ederdi; 'Papatyalarım tazelensin, dertlerim demlensin.' diye. Münacaatı bu yöndeydi Rabbe. Yaralıydı. Bahtı karalıydı. Saati hüzne ayarlıydı.

Avuçlarında kurumuş papatyalar bulunurdu.